

KONVENCIJA BROJ 97

O MIGRACIJI U CILJU ZAPOŠLJAVANJA (REVIDIRANA), 1949. god.

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je u Ženevi sazvao Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada i koja se sastala 8. juna 1949. god. na svom tridesetdrugom zasjedanju, budući da je odlučila da usvoji izvjesne prijedloge koji se odnose na reviziju Konvencije o migraciji u cilju zaposlenja 1939. godine koju je Konferencija usvojila na svom dvadesetpetom zasjedanju, pitanje koje predstavlja jedanaestu tačku dnevnog reda zasjedanja, i budući da je odlučila da ti prijedlozi dobiju formu Međunarodne konvencije, usvaja dana 1. jula 1949. god. sljedeću konvenciju, koja će biti nazvana Konvencija o migraciji u cilju zapošljavanja (revidirana)1949. god.:

Član 1.

Svaka država članica Međunarodne organizacije rada za koju je ova konvencija na snazi, obavezuje se da će, na zahtjev Međunarodnog ureda rada i drugih država članica, staviti na raspolaganje:

- a) informacije o nacionalnim politikama, zakonima i propisima koje se odnose na emigraciju i imigraciju;
- b) informacije o specijalnim odredbama o migraciji u cilju zapošljavanja i uslovima rada i života migracije;
- c) informacije o općim sporazumima i posebnim aranžmanima koje je u vezi sa ovim pitanjima zaključila dotična država članica.

Član 2.

Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi obavezuje se da će obezbjediti ili se uvjeriti da postoji odgovarajuća i besplatna služba sa zadatkom da pomogne radnicima-migrantima, a posebno da im pruža tačna obavještenja.

Član 3.

1. Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi obavezuje se da će, ukoliko socijalni zakoni i propisi dozvoljavaju, preduzeti sve odgovarajuće mjere protiv lažne propagande u vezi sa emigracijom i imigracijom.

2. U tom cilju će, gdje to odgovara, sarađivati sa drugim zainteresovanim državama članicama.

Član 4.

U određenim slučajevima svaka država članica će preduzeti mjere, u okviru svoje nadležnosti, da olakša odlazak, putovanje i prijem radnika migranata.

Član 5.

Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi obavezuje se da će u okviru svoje nadležnosti, imati odgovarajuće medicinske službe odgovorne:

a) za to da utvrde, gdje je to potrebno, kako u vrijeme odlaska tako i u vrijeme dolaska, zadovoljavajuće zdravstveno stanje radnika migranata i članova njihovih porodica kojim je dozvoljeno da ih prate ili da im se pridruže;

b) da obezbjede da radnici migranti i članovi njihovih porodica imaju odgovarajuću ljekarsku njegu i dobre higijenske uslove u vrijeme polaska, za vrijeme puta i po dolasku na teritoriju opredjeljenja.

Član 6.

1. Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi obavezuje se da će primjenjivati, bez diskriminacije u pogledu narodnosti, rase, vjere ili spola, na imigrante koji su zakonito na njegovoj teritoriji, tretman koji nije nepovoljniji od tretmana koji ima prema svojim državljanima u pogledu sljedećih pitanja:

a) ukoliko su regulisana zakonom ili propisima ili podliježu kontroli administrativnih organa;

(I) plata, uključujući i porodične dodatke kad oni predstavljaju dio plate, radnog vremena, prekovremenog rada, plaćenog odmora, ograničenja u pogledu rada kod kuće, minimalnih godina starosti za zapošljavanje, učenja u privredi i osposobljavanja, rada žena, i rada omladine;

(II) članstva u sindikatima i korištenje prednosti koje pružaju kolektivni sporazumi;

(III) smještaja;

b) socijalnog obezbjeđenja (tj. zakonske odredbe u pogledu povreda na poslu, materinstva, bolesti, invalidnosti, starosti, smrti, nezaposlenosti i porodičnih obaveza i svih drugih osiguranih slučajeva koji su, prema nacionalnim zakonima ili propisima obuhvaćeni sistemom socijalne sigurnosti), uz sljedeća ograničenja;

(I) da mogu da postoje odgovarajući aranžmani za očuvanje stečenih prava i prava u toku sticanja;

(II) da nacionalni zakoni ili propisi zemalja migracije mogu da propišu socijalne aranžmane u pogledu beneficija ili djelova beneficija koje se u cjelini isplaćuju iz javnih fondova i u pogledu dodataka koji se isplaćuju licima koja ne ispunjavaju uslove u pogledu doprinosa koji su propisani za sticanje prava na redovnu penziju;

c) poreza, dažbina ili doprinosa iz radnog odnosa koji se plaćaju za zaposlena lica, i

d) pravnog postupka u vezi sa pitanjima pomenutim u ovoj konvenciji.

2. Kad se radi o saveznoj državi, odredbe ovog člana će se primjenjivati ukoliko su dotična pitanja regulisana saveznim zakonom ili propisima ili podliježu kontroli saveznih administrativnih vlasti. Svaka država članica će odrediti u kojoj mjeri i na koji način će se ove odredbe primjenjivati u odnosu na pitanja koja su regulisana zakonom ili propisima sastavnih država federacije provincije kao konačna ili podliježu kontroli njihovih administrativnih organa. Država članica će u svom godišnjem izvještaju o primjeni ove konvencije navesti u kojoj su mjeri pitanja koja su predmet ovog člana regulisana saveznim zakonom ili propisima ili podliježu kontroli saveznih administrativnih organa. U odnosu na pitanja koja su regulisana zakonom ili propisima sastavnih država federacije provincija ili kantona, ili podliježu kontroli njihovih administrativnih organa, država članica će preduzeti mjere predviđene u paragrafu 7. b) član 19. Ustava Međunarodne organizacije rada.

Član 7.

1. Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi obavezuje se da će njihova služba za zapošljavanje i druge službe koje se bave pitanjima migracije, saradivati u određenim slučajevima sa odgovarajućim službama drugih država članica.

2. Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi obavezuje se da će obezbjediti da se usluge koje pružaju njene javne službe zapošljavanja radnicima migrantima čine besplatno.

Član 8.

1. Radnik migrant koji je primljen u svojstvu stalnog radnika i članovi njegove porodice kojima je dozvoljeno da ga prate ili da mu se pridruže neće biti vraćeni na teritoriju njegovog porijekla ili na teritoriju iz koje je emigrant, zato što nije u stanju da se bavi svojim zanimanjem zbog bolesti ili povrede do koje je došlo poslije ulaska u zemlju, sem ako dotično lice to samo želi ili to ne predviđa međunarodni sporazum koji vezuje zainteresovane zemlje.

2. Kad se radnici migranti prime u svojstvu stalnog radnika po dolasku u zemlju imigracije nadležni organ te zemlje može odlučiti da se odredbe paragrafa 1. ovog člana primjenjuju samo poslije jednog umjerenog perioda, koji ni u kom slučaju neće preći pet godina od datuma prijema tih migranata.

Član 9.

Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi obavezuje se da će dozvoliti, vodeći računa o granicama dozvoljenim nacionalnim zakonima i propisima o iznošenju i unošenju deviza, transfer onog dijela zarade i ušteda radnika migranta, koji on želi.

Član 10.

U slučajevima kada je broj migranata koji nisu sa teritorije jedne države članice na teritoriji druge države članice dovoljno veliki, nadležne vlasti dotičnih teritorija će kad god je to potrebno ili poželjno, sklopiti sporazume da bi se regulisala pitanja od općeg interesa koja se javljaju u vezi sa primjenom odredaba ove konvencije.

Član 11.

1. U smislu ove konvencije termin, „radnik migrant” označava osobu koja migrira iz jedne zemlje u drugu s ciljem da bi se zaposlila, osim za sopstveni račun i obuhvata svako lice koje je u zemlju ušlo kao radnik migrant.

2. Ova konvencija se ne primjenjuje na:

- a) pogranične radnike;
- b) umjetnike i pripadnike slobodnih profesija koji su ušli u zemlju na kraće vrijeme i;
- c) pomorce.

Član 12.

Formalne ratifikacije ove konvencije biće dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji će ih registrovati.

Član 13.

1. Ova konvencija obavezuje samo države članice Međunarodne organizacije rada čiju je ratifikaciju registrovao generalni direktor.

2. Konvencija stupa na snagu dvanaest mjeseci nakon što generalni direktor registruje ratifikacije dvije države članice.

3. Nakon toga, ova konvencija stupa na snagu, za svaku državu članicu, dvanaest mjeseci od dana registracije njene ratifikacije.

Član 14.

1. Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju može, jednom izjavom priloženom uz ratifikaciju, isključiti iz svoje ratifikacije bilo koji ili sve anekse konvencije.

2. Zavisno od sadržaja te izjave, odredbe aneksa imaće isto dejstvo kao i odredbe konvencije.

3. Svaka država članica koja d